

Hoofdstuk van “Ik geloof in jou”, redactie Joëlle Freriks (Adveniat, 2022).

Interview met Carlo Beenakker, mei 2021

Prof.dr. Carlo Beenakker is de zoon van twee natuurkundigen: prof.dr. Jan Beenakker (1926 – 1998) en dr. Elena Manaresi (1927 – 2009). Hij is theoretisch natuurkundige en een internationaal bekende wetenschapper. In 1991 werd hij op 31-jarige leeftijd hoogleraar aan de Leidse universiteit.

Hij is getrouwd met Mayke en samen hebben ze drie zonen en een dochter.

“Uit wat voor gezin kom je? Heb je broers en zussen?”

“Ik kom uit een fijn, harmonieus, liefdevol gezin waar ik alleen maar dankbaar voor kan zijn. Mijn moeder was een Italiaanse en de eerste taal die ik sprak was Italiaans. Dat spraken we thuis allemaal. Mijn vader was een Nederlander. Ik heb pas Nederlands geleerd toen ik naar school ging. Ik had een broer, Peter, die is vorig jaar helaas overleden. Ik ben de enige van het gezin die nog over is.”

“Welke schoolopleiding heb je gedaan?”

“Ik heb op de Sint Josephschool in de Oppenheimstraat in Leiden gezeten, dat was de basisschool. Daarna ben ik naar het Stedelijk Gymnasium in Leiden gegaan.”

“Wanneer wist je dat je natuurkunde wilde studeren?”

“Mijn vader was natuurkundige, dus het was wel een wereld die ik al kende. Maar als jochie was ik vooral geïnteresseerd in sterrenkunde. Daar kun je je veel meer over verwonderen op die leeftijd. Natuurkunde is dan een beetje saai en moeilijker te doorgronden. Uiteindelijk wist ik dat natuurkunde het vak was dat ik wilde gaan doen, gewoon omdat het het beste paste bij wat ik goed kan denk ik.”

“En jouw moeder was ook natuurkundige.”

“Mijn moeder was ook natuurkundige. Zo hebben mijn ouders elkaar ontmoet, een Nederlander en een Italiaanse, op een cursus in Amerika in de jaren '50. Zij was één van de weinige vrouwen op die cursus. Mijn moeder was natuurkundelerares op een middelbare school in Italië. Ze is ook gepromoveerd in de natuurkunde. Maar toen ze naar Nederland kwam, was het natuurlijk een heel andere tijd dan nu. Ze heeft hier nooit een baan gehad.”

“Toen je veertien jaar was, is er een voetafdruk gemaakt van jou in een tegel die nu op de binnenplaats van het Academiegebouw ligt.”

“Dat klopt. Het was in 1975, de universiteit bestond 400 jaar. Ter gelegenheid daarvan kon je allerlei musea bezoeken en er was ook een soort quiz. Alle Leidenaars konden meedoen. Ik was zo'n soort mannetje dat graag meedeed met een quiz, ik stuurde ook altijd dingen in en zo. Ik was wel een puzzelaar en die quiz heb ik toen gewonnen. De prijs bestond uit a) een week Parijs. Daar ben ik toen met mijn moeder heen gegaan, en b) die voetafdruk. Die is nu behoorlijk verweerd. Hij gaat geen honderd jaar meer mee, maar het is nog zichtbaar en je kunt de letters CB ook nog onderscheiden.”

Hoofdstuk van “Ik geloof in jou”, redactie Joëlle Freriks (Adveniat, 2022).

“In 1982 studeerde je cum laude af en in 1984 promoveerde je. Daarna ben je als postdoc een jaar in de Verenigde Staten geweest. Wat deed je daar?”

“Het was een soort gap-year. Prinses Amalia gaat dat nu ook doen. Gewoon een jaar naast je werk leuke dingen doen in een ander land, andere mensen ontmoeten. Ik was twee jaar getrouwd en had m’n eerste kind. Jan-Willem is in augustus 1984 geboren en we zijn in januari 1985 vertrokken. Ik kan het iedereen aanraden. Mayke zegt dat dat het mooiste jaar van ons huwelijk is. En waarom? Omdat je helemaal weg bent, je hebt geen sociale verplichtingen, geen verjaardagen. Dat vond zij het mooiste jaar, leuke dingen doen met je man en je kind. Zo’n klein baby’tje stop je in een tas en kun je overal meenemen. Dat was geen handenbindertje. Ik heb daar op de Stanforduniversiteit in Santa Barbara (Californië) wel onderzoek gedaan, maar niet met het idee dat dat een soort lange termijnding was. En als je terugkomt in Nederland, begint het hele circus van het gewone leven weer. Ik had voordat ik vertrok al een contract voor een baan bij Philips in Eindhoven gesloten. Daar ben ik op 1 januari 1986 begonnen.

Dat jaar in Amerika was met steun van de katholieke Niels Stensenstichting. Niels Stensen is een bisschop die ook een wetenschapper was. Het is een stichting die in toendertijd katholieke jonge mensen geld gaf om een jaar naar het buitenland te gaan om zich te vormen. Die stichting bestaat nog steeds, alleen nu is het niet meer alleen voor katholieken. Dat past niet meer bij deze tijd. Nu is het voor iedereen.”

“Je bent theoretisch natuurkundige. Wat houdt dat ‘theoretisch’ nou precies in?”

“Veel natuurkundigen doen proeven. Ik doe geen proeven, ik zit achter mijn bureau met een computer en een kladblok. Ik denk na en bereken dingen. Maar ik heb geen laboratorium en doe geen proeven. Experimenteel natuurkundigen zijn mensen die proeven doen. Mijn vader was experimenteel natuurkundige. Die had een groot laboratorium met allerlei apparatuur. Het zijn twee verschillende werelden. In de medische wereld heb je dat ook. Je kunt bijvoorbeeld chirurg zijn of je kunt psychiater zijn en je bent allebei arts, maar toch op een compleet andere manier beoefen je je vak. Ik ben niet erg handig met mijn handen. Ook om bijvoorbeeld apparaten die kapot zijn te moeten repareren, dat is niks voor mij.”

“Je bent dus ook niet iemand die graag technische klusjes thuis doet?”

“Nee, ik ben daar heel slecht in.”

“Je vader is van 1985 tot 1991 Rector Magnificus van de Leidse Universiteit geweest. Zou jij daar ook voor voelen?”

“Nee, dat is niks voor mij. Ik weet niet precies wat mijn vader bewoog, het was een andere tijd. Het is een bestuurlijke baan dus dan moet je verbindend zijn, geduldig zijn, mensen bij elkaar weten te houden. Daar ben ik gewoon niet zo goed in, in bestuurlijke dingen. Je moet mij gewoon met rust laten. Als Rector Magnificus moet je mensen aansturen en een soort boegbeeld zijn. Want dat ben je, je bent het boegbeeld van de universiteit. Dat is niet mijn sterke kant.”

Hoofdstuk van “Ik geloof in jou”, redactie Joëlle Freriks (Adveniat, 2022).

“In 1997 won je de wetenschapsquiz. Wat was dat voor quiz?”

“Die bestaat niet meer, maar ik vond het iets geweldigs. Hetzelfde jongetje dat 20 jaar eerder die prijs van de universiteit won, kwam weer boven. Het was een ander soort quiz. Het was een team van wetenschappers tegen een team van journalisten of zo. Je kon een teamprijs en een individuele prijs winnen. Je moest quizvragen beantwoorden over allerlei onderwerpen tot zelfs over dieren. Als je snel en veel vragen goed hebt en het hoofd koel weet te houden, dan kun je winnen. Het was geen geldprijs, maar ik heb er een grote bokaal mee gewonnen.”

“Jouw missie van nu is de ideale bouwsteen voor een quantumcomputer te vinden. Kun je daar iets over zeggen?”

“De quantumcomputer is een beetje de belofte van de revolutie van deze eeuw. Als je kijkt naar wat de grote revoluties in wetenschap en techniek in de vorige eeuw zijn, kan ik bijvoorbeeld noemen: antibiotica, vaccins. Dat is in de medische wereld. Als je kijkt in de wereld van de techniek dan denk ik dat de computer en het internet dingen zijn waarvan veel mensen zeggen dat het de wereld behoorlijk op zijn kop heeft gezet in de 20ste eeuw. Nu in de 21ste eeuw kun je je afvragen waar je kinderen over 50 jaar van zullen zeggen dat het echt de grote doorbraak van deze eeuw is geweest. Het zou kunnen zijn dat men naar Mars gaat, een kolonie op Mars, een kolonie op de maan, ik weet het niet. De quantumcomputer is een soort hele krachtige computer die alle problemen voor ons kan oplossen. En het zou best kunnen zijn dat die er inderdaad komt en dat we over 50 jaar zeggen: ‘Kun je je voorstellen dat we geen quantumcomputer hadden?’ Het is een computer die zo krachtig is dat hij wellicht een nieuw vaccin in een middag ontwerpt, of een nieuw materiaal in een middag doorrekenet. Allerlei problemen die je in principe zou kunnen uitrekenen als je maar voldoende rekenkracht had. Dat is het idee. Het is een computer die fundamenteel anders werkt dan de computer die we nu hebben. Die wordt met iedere nieuwe versie sneller maar bij de quantumcomputer betreft het niet een normale progressie, het gaat om een miljoen keer sneller.

Een maand geleden (mei 2021) heeft de Nederlandse regering besloten om van belastinggeld 600 miljoen euro vrij te maken voor de bouw van een Nederlandse quantumcomputer. Het is veel geld maar als je nagaat dat we 100 miljoen euro hebben verspild aan mondkapjes die niet deugen, dan valt het weer mee. De quantumcomputer zou best wel eens de technologische revolutie kunnen zijn van de komende tien jaar.”

“Hoe kom je er nou achter dat bepaalde deeltjes zoals de Majoranadeeltjes, die je op het oog hebt voor de quantumcomputer, bestaan?”

“Mijn vak is dingen te voorspellen, verborgen dingen proberen te ontdekken. Maar dat is allemaal op papier en een berekening kan ook fout zijn. Uiteindelijk telt het pas als het ook echt gezien is. Er zijn vaak door mensen dingen gezegd die niet klopten, dus je moet een beetje sceptisch zijn. En die Majorana’s, een heel bijzonder soort deeltjes, dat is een beetje een probleem geweest. Een aantal mensen heeft voorspeld dat die er zouden zijn. Een collega in Delft zei dat hij ze gezien had, maar dat klopte niet. Dat is een tegenslag. Dus die Majoranadeeltjes hangen nog een beetje in de lucht. En het is natuurlijk altijd zo in de wetenschap: je gaat twee stappen vooruit en een stap achteruit. Dat geeft niks, je mag best

Hoofdstuk van “Ik geloof in jou”, redactie Joëlle Freriks (Adveniat, 2022).

fouten maken. Langzaam maar zeker bouwen we kennis op. Uiteindelijk is de toetssteen of iets al dan niet zo is of het in het lab gezien wordt. En liefst niet in een lab maar ook in het lab van de concurrent. Op die manier krijg je een soort vertrouwen dat het klopt.”

“Dus jij levert ideeën aan die ze dan in het lab uitproberen?”

“Zo werkt het ja. Ik lever de ideeën aan en ik ben er dan min of meer van overtuigd dat het zo is. Dan proberen collega’s van het lab, in dit geval het lab in Delft, maar het zou ook een lab ergens anders in de wereld kunnen zijn, het uit. Op die manier kom je erachter dat het idee klopt.”

“Klopt het dat je voor dit onderzoek een Advanced Grant kreeg?”

“Ja, kijk, ik heb natuurlijk voor mijn onderzoek geld nodig en dat geld komt in mijn wereld allemaal van belastingbetalers. Het kan komen van Nederlandse belastingbetalers of het kan Europees geld zijn uit Brussel. In dit geval is het geld dat uit Brussel komt. Om dat geld te krijgen is ook een soort spelletje, een competitie. Een heleboel mensen hebben ideeën en die sturen ze op. Dan komt er een jury. Die krijgt een zak met honderd ideeën en dan kiezen ze er vijf uit die geld krijgen.”

“Dit was al de tweede keer dat je een Advanced Grant kreeg. Het schijnt heel bijzonder te zijn als iemand dat voor de tweede keer krijgt. In 2009 ging het om onderzoek naar grafeen.”

“Die keer betrof het een onderzoek naar grafeen wat ook bedoeld was om computers te verbeteren. Grafeen leek een wondermiddel. Het heeft een Nobelprijs opgeleverd waar Nederland ook een beetje aan heeft bijgedragen. Een van de Nobelprijswinnaars was een Rus maar hij had de Nederlandse nationaliteit. Dus we vinden het ook een beetje een Nederlands succes. Het is nu alweer vijftien jaar geleden, maar die belofte is minder uitgekomen dan we gehoopt hadden. Soms duurt het gewoon wat langer. We hoopten dat het de hele wereld op zijn kop zou zetten en dat is niet helemaal uitgekomen. Misschien moeten we daar nog 20 jaar op wachten. Ik ben ook niet degene die octrooien gaat schrijven. Ik hoef er zelf niet rijk van te worden. Ik krijg m’n salaris hier van de universiteit omdat ik lesgeef. Verder werk ik met jonge mensen en samen proberen we dingen te verzinnen. Dat is leuk.”

“Kun je in je vrije tijd je werk loslaten of zitten dan nog de Majoranadeeltjes in je gedachten?”

“Ik werk elk wakend moment. Ik ben voortdurend bezig. Daar heeft Mayke wat mee te stellen gehad, maar langzamerhand is ze eraan gewend geraakt.”

“In 1999 ontving je de Spinozapremie. Op grond waarvan was dat?”

“Dat is een soort oevreprijs. Een prijs die Nederland elk jaar geeft aan de drie of vier beste wetenschappers en toen kreeg ik hem. Dus dat is mooi. Dan krijg je geld en daar mag je mee doen wat je wilt zolang je het maar aan de wetenschap besteedt. Je mag er geen auto of huis voor kopen natuurlijk. Ik heb dat geld uitgegeven om jonge mensen aan te nemen en ze

Hoofdstuk van “Ik geloof in jou”, redactie Joëlle Freriks (Adveniat, 2022).

twee, drie of vier jaar in mijn groep een baan te geven. Dan train ik ze en leid ze op tot wetenschapper.”

“Volgens sommige mensen kunnen geloof en wetenschap niet goed samengaan. Wat is jouw visie daarop?”

“Ik ben het bewijs dat het op een bepaalde manier wel kan. Ik ben overtuigd katholiek. Ik ga graag naar de kerk. Maar wat wel zo is, ik gebruik het geloof of de Bijbel niet in mijn werk. Dus in die zin gaat het niet samen. Als ik college geef, dan zitten er allerlei mensen in de zaal en wat hun geloofsovertuiging is, doet er niet toe. Ik vind het juist wel aardig dat er moslims, hindoes, christenen of atheïsten tussen zitten. Een paar honderd jaar geleden dachten mensen dat je de Bijbel kon gebruiken om bepaalde wetenschappelijke inzichten te krijgen. Daar zijn we mee gestopt, dat werkte gewoon niet goed. ‘God heeft het zo gewild’ is een argument dat verboden is. We hebben in ons vak afgesproken dat dat geen rol speelt. En dat is iets aantrekkelijks. Op die manier kan ik werken met mensen met allerlei verschillende achtergronden en allerlei geloofsovertuigingen.

Soms zie je voetballers voor het nemen van een penalty een kruisteken maken. Stel je eens voor dat dat echt zou helpen bij wijze van spreken, dat hij dan meer kans heeft om de bal erin te schieten. Dan zou het hele spelletje toch behoorlijk waardeloos zijn? Dat spelletje heeft zijn eigen regels en het is juist heel aantrekkelijk dat dat voor iedereen hetzelfde is.”

“Er zijn mensen die denken dat alles wat in de Bijbel staat letterlijk waar is. Zou je daar op in willen gaan?”

“Een bepaalde groep christenen houdt eraan vast dat de aarde in een week geschapen is. Je komt dan op het gebied van de evolutie en de ouderdom van de aarde. Zij zeggen dat als je ervan uitgaat dat iets in de Bijbel niet waar is, dan is dit misschien ook niet waar en dat ook niet. Zij kiezen er daarom voor om aan te nemen dat alles wat in de Bijbel staat letterlijk waar is. In de katholieke Kerk is het geen probleem. Hoe oud de aarde is, waar de mens vandaan komt en of er op andere planeten mensen zijn, dat zijn allemaal dingen die we toch rekenen tot het domein van de wetenschap. De aarde is vijf miljard jaar oud. We weten gewoon dat toen er dinosaurussen rondliepen er geen mensen waren. Dinosaurussen leefden 50 miljoen jaar geleden en de mens is pas 100.000 jaar oud. Voor sommige meer fundamentele christenen is dat niet te verkroppen. Die zeggen: ‘Nee, de mens is aangesteld als heerser over alles wat leeft en dat waren dus ook de dinosaurussen. Waarschijnlijk hebben mensen ook op dinosaurussen gejaagd.’ Dat is uitgesloten. De mens kon niet op dinosaurussen jagen want toen was hij er nog lang niet. Dat is een soort spanningsveld dat voor ons katholieken geen probleem is want de Bijbel is nooit bedoeld geweest als natuurhistorisch boek. Het scheppingsverhaal heeft een hele andere betekenis. Dat vertelt iets over wie God is en dat de mens door God gewild en geliefd is. Maar het is niet een soort blauwdruk van hoe het allemaal gegaan is. En omdat de aarde 5 miljard jaar oud is en de mens pas 100.000 jaar, heeft die schepping het kennelijk heel erg lang zonder de mens gedaan. Nogmaals: in de katholieke traditie is dat nooit een probleem geweest en ik heb er ook nooit een probleem mee gehad.”

“Is er iets wat het geloof en de wetenschap verbindt?”

“Ja, het zoeken van de waarheid. Zowel wetenschappers als gelovige mensen zoeken de waarheid. We gebruiken er wel verschillende methodes voor maar ook in het geloof is het hele idee van ‘wat is de waarheid’ een belangrijk iets. Daar zijn we naar op zoek. En dat God bestaat is voor ons als christenen een heel belangrijk iets. Er zijn ook mensen die zeggen: ‘Het christendom heeft een hoop mooie dingen meegebracht, die waardevol zijn, ook als God niet zou bestaan. Bij wijze van spreken een politicus die zegt: ‘Voor mij bestaat God niet, maar ik vind het CDA een waardevolle partij die opkomt voor solidariteit en daarom voel ik me daar thuis.’ Dat kan wel in de politiek maar als een priester of een dominee zou zeggen: ‘God bestaat niet maar het geloof is toch waardevol want je kunt elkaar steun geven.’ Dat klopt natuurlijk niet, dat is niet goed. Dat is in mijn vak als wetenschapper ook. Het gaat echt om de waarheid. Soms heb je problemen die je op een hele mooie manier oplost en wat zou het prachtig zijn als die oplossing de waarheid zou zijn want het is zo’n mooie oplossing. Maar dan blijkt de oplossing veel ingewikkelder en vervelender te zijn. Dan moet je toch gaan voor de waarheid en niet voor datgene wat je heel graag als oplossing had gewild. Enkele honderden jaren geleden dacht men dat de zon om de aarde draaide in mooie cirkelvormige banen. Dat vond men een prachtig beeld met de aarde als middelpunt, een veel mooier beeld dan de aarde die in een ellipsvormige baan om de zon draait en al die andere planeten er kriskras doorheen. Het doet er niet toe, het gaat om de waarheid. Dat hele idee dat de waarheid kostbaar is en ook dat als de waarheid minder aantrekkelijk is je die gewoon moet volgen, dat bevalt mij wel en dat is denk ik iets wat ons ook als christenen verbindt. Er bestaat ook het aantrekkelijk idee dat wij als mensen op deze planeet, de aarde, uniek en bijzonder zijn en dat er nergens anders in het heelal mensen zijn. Maar dat is vermoedelijk niet waar. We ontdekken aan de lopende band planeten en ik ben er zelf absoluut van overtuigd dat het hele heelal vol zit met leven, vol met levende wezens. De aarde is helemaal niet bijzonder. Het zal voor een hoop mensen wel een schok zijn, een onaantrekkelijk idee, dat wij niet bijzonder zijn. Maar als dat de waarheid is, dan zullen we er ook in onze katholieke Kerk wel mee uitkomen. Dan zullen we daar over nadenken. Kennelijk waren we dan toch minder bijzonder dan we dachten. Naast het feit dat we continu nieuwe planeten ontdekken ben ik er ook van overtuigd dat er buitenaards leven is omdat het bij het beeld van God past als een God van overdaad. Dat is iets wat je ook in de Heilige Schrift ziet. Als je je een boer voorstelt met een grote akker die alleen in een klein uithoekje daarvan zaait, is dat niet logisch. Als je je dan realiseert hoe oneindig groot het heelal is, dan is het heel onlogisch om te veronderstellen dat God alleen maar hier op dit kleine uithoekje iets gedaan zou hebben. God is overdadig. Je zou kunnen zeggen dat het voor God al lastig genoeg is om de mensen hier op aarde bij te houden, dat kan Hij ook niet ergens anders, dat kan Hij er niet bij hebben. Natuurlijk kan Hij dat wel. Hij kan wel duizenden planeten aan. Misschien zijn er wel miljoenen planeten zoals de aarde, waarbij je denkt: hoe kan Hij dat in Hemelsnaam allemaal bijhouden, allemaal planeten die tot Hem bidden? Ja daar is het God voor toch?

We zijn met onze aannames steeds opnieuw beschaamd. Zoals door de ontdekking dat de aarde niet plat is en niet het middelpunt van het heelal is. In vergelijking met de 5 miljard jaar die de aarde oud is zijn de 100.000 jaar dat de mens bestaat niks. Eerst dachten we ook dat wij als mensen, ons geslacht zeg maar, de enige mensensoort zijn. We weten nu dat er minstens vijf of zes andere mensesoorten geweest zijn, waaronder de Neanderthalers, bijvoorbeeld. Soorten die het om de een of andere reden niet gehaald hebben, die zijn uitgestorven. We zijn dus helemaal niet bijzonder. Ja we zijn bijzonder in Gods ogen, ook de

Hoofdstuk van "Ik geloof in jou", redactie Joëlle Freriks (Adveniat, 2022).

meest simpele ziel is bijzonder in Gods ogen. Daar hoef je niet machtig of groots voor te zijn."

"Hoe heb jij de coronacrisis ervaren en wat kunnen we er volgens jou van leren?"

"Ik ben dankbaar dat ik niet ziek geworden ben en dankbaar voor de gebedsverhoring dat er een vaccin gevonden is. En verder heb ik het ervaren als een hele saaie tijd. Ik heb thuisgezeten en zag iedereen alleen op m'n scherm. Nu begint het allemaal weer een beetje op gang te komen. De terrasjes zijn open, we kunnen weer uit eten. Ik hoop dat ik straks op vakantie kan.

Wat we ervan kunnen leren is het belang van solidariteit. Dat ook jonge mensen, die er over het algemeen zelf niet erg ziek van worden, zich nu laten vaccineren, is een daad van solidariteit. Die doen het voor hun naasten. En ook het feit dat we vaccins aan armere landen geven. Die pandemie moeten we met z'n allen overwinnen. Dat is solidariteit, dat we er met z'n allen voor staan. Ik hoop dat we dat ook in het vervolg, na corona, vasthouden."

"Wat verwacht jij van het Hiernamaals? Sommige mensen zijn serieus bang dat de verveling een keer toe zal slaan."

"Nee daar ben ik niet bang voor. In de katholieke traditie is het idee dat het Hiernamaals niet heel anders is dan we hier op aarde ook al kunnen doen. Men zegt vaak dat eucharistische aanbidding een voorproefje is van de Hemel. En dat hele idee van een lang leven hier op aarde is dat je jezelf voorbereidt op wat je in het Hiernamaals zult doen. En daar stel ik me veel van voor, dat het iets heel aantrekkelijks zal zijn om in de aanwezigheid van God te zijn, dat je dingen zult weten, zult snappen en dingen kunt zien. Dat is niet saai, maar iets heel aantrekkelijks. Ik hoop ook dat er verbondenheid zal zijn tussen de Kerk die gestorven is en de Kerk hier op aarde. Dus ik hoop dat ik te zijner tijd toch een beetje verbonden zal zijn met wat hier gebeurt. Verder hoop ik met mijn vader en moeder en mijn broer een beetje verbonden te zijn. Ik hoop ze terug te zien. En ik hoop dat er dan toch een verbondenheid is met mijn kinderen en kleinkinderen op aarde. Het idee dat er een soort keten is en dat die niet verbroken wordt door de dood, dat is iets wat mij wel bevalt. Er is een Bijbels citaat dat me heel erg aanspreekt: Jezus zegt tegen zijn apostelen bij het vallen van de avond: 'Laten we naar de overkant varen.' Dus het hele idee dat de dood gewoon in een bootje stappen en naar de overkant varen is en geen complete breuk. En daar is het anders maar ik vertrouw er toch op dat het goed zal zijn. Ik ben er niet bang voor. Mijn vader was 72 toen hij stierf en als ik het er met Mayke weleens over heb dan zeg ik: '75 dat lijkt me een mooie leeftijd.'"

"Daar kan makkelijk nog tien jaar bij."

"Ja dat weet ik wel, maar eerst maar eens die 75 halen."

"Geloof je dat sommige dingen gestuurd worden? Bijvoorbeeld dat soms iets of iemand niet toevallig op je pad komt?"

"God zorgt voor ons allemaal. Hij zorgt voor ons of we nou in Hem geloven of niet. Maar als christen loop je niet in het duister, dus een niet-christen zal denken: dat is toeval, terwijl wij daar de hand van God in kunnen zien. Ik geloof absoluut dat dingen gestuurd worden. Ik

Hoofdstuk van “Ik geloof in jou”, redactie Joëlle Freriks (Adveniat, 2022).

geloof dat God toeval gebruikt om ons te helpen, om ons bij te staan. En dat doet Hij bij iedereen, gelovig of niet. Het idee dat iemand met kanker die christen is meer kans heeft om te genezen dan iemand die dat niet is, dat is echt een dwaling, dat is gewoon niet zo. Maar als christenen kunnen wij bidden en daardoor kracht ontvangen of we nu genezen worden of niet.

Een niet-christen die genezen is zal zeggen: ‘Ik heb mazzel gehad, ik hoor bij die 10% bij wie het medicijn aanslaat.’ Een christen zal dankbaar zijn.

God is bij ons betrokken, absoluut. Er zijn heel veel dingen waarvan je achteraf zegt: ‘Daar ben ik echt door gesteund, dat is Goddelijke voorzienigheid. Ik ben een grote fan van de Goddelijke voorzienigheid.’

“Tot slot nog een wereldse vraag. In 2015 ben je benoemd tot Ridder in de Orde van de Nederlandse Leeuw. Welke argumenten kreeg burgemeester Henri Lenferink daarvoor aangeleverd?”

“Met die Ridderordes werkt het zo: het gaat erom dat mensen in jouw omgeving jou op een schild hijsen. Iedereen vindt dat leuk om een keer door z’n omgeving op een schild gehesen te worden. Ik heb het enorm gewaardeerd dat mijn collega’s zich hebben ingespannen voor mij. Die hebben gezegd dat ik me heb ingezet voor het algemeen nut. Je krijgt geen lintje als je alleen maar voor jezelf bezig bent. Vaak gaat het om vrijwilligerswerk. Dat doe ik niet, daar ontbreekt me de tijd voor. In mijn geval hadden mijn collega’s het gevoel van: Carlo Beenakker is iemand die zich ook voor zijn collega’s en voor de universiteit inspannt. En dat is ook wel zo. Je kunt me altijd bellen voor een klus en ik zeg altijd ja. Dat waarderen je collega’s en op die manier brengen ze dat tot uitdrukking. Zij hebben me voorgedragen voor een lintje. En dat is hartstikke leuk. Ik was er heel blij mee.”

Gewone mensen worden bijzonder als ze in hun leven zo iets als roeping ervaren. Bijzondere mensen blijken tegelijk ook heel gewoon te zijn, want roeping is iets voor iedereen. In dit boek brengt Joëlle Freriks levensverhalen bij elkaar van meer en minder bekende mensen. Allemaal hebben ze dit met elkaar gemeen dat hun leven een bepaalde richting is opgegaan omdat ze een ervaring hadden die wij doorgaans roeping noemen. De kracht van de interviews is de ontwapenende echtheid. Je wordt de mens achter de naam en achter de functie gewaar. Ook wordt duidelijk dat als God in je leven meedoet of andersom als jij met God meedoet, je wel je eigen leven leidt, maar dat God er tegelijk ook aanwijsbaar de hand in heeft. Dat geldt voor de mooie en voor de moeilijke momenten.

De interviews bestrijken een breed terrein van ons maatschappelijk leven. Plotseling lees je iets over DNA-modificatie of over 'vervlochten' Majoranadeeltjes, je vindt een recept voor Cevapi en ontdekt een Latijnse spreuk: Copiosa apud Eum Copiosa apud Eum Redemptio; je ontdekt het bestaan van het koor 'De Straatklinkers' en komt meer te weten over de geschiedenis van De kerk van de Friezen in Rome.

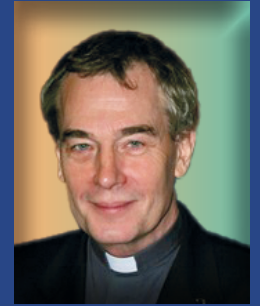
De titel van dit boekje: 'Ik geloof in jou' kan op meer manieren gelezen worden: mensen kunnen dit tegen elkaar zeggen, maar je kunt ook ervaren dat God dit tegen jou zegt. Dat mensen elkaar geloof en vertrouwen geven is van groot belang, nog dieper gaat het als God je zegt: "Ik geloof in jou".

Michel Hagen,
Plebaan van de kathedraal van Rotterdam

Adveniat

Ik geloof in jou | Joëlle Freriks

Ik geloof
in jou

Joëlle Freriks

